

19de JAARGANG, NR. 364
18 OKTOBER 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Frans Elsen, Paradox Jazz Orchestra,
 Mike LeDonne, Ellen Pels, Ab Baars.

11 JAZZ OP HET PODIUM

Steve Coleman & Five Elements.

EN VERDER (ONDER MEER):

14 IM Jan Rensen, Dr. Lonnie Smith.

16 Leo Parker (Erik Marcel Frans)

18 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2021

NR. 365 KOMT 1 NOVEMBER UIT

BERICHTEN

**Big Band Concours Hoofddorp
 krijgt dit jaar een afgeslankte vorm**

Het jaarlijks International Big Band Concours Hoofddorp vindt dit jaar op 27 november in afgeslankte vorm plaats. Er komen geen orkesten uit het buitenland en de deelname is tot acht bigbands beperkt. Dat zijn in de topklasse de Amstel Big Band, Big Band Blast!, de Jazz Focus Big Band en de West Coast Big Band. En in de eerste klasse De Groover Big Band, Big Band Utrecht, Big Band Friesland en de Nieuwe Veste Big Band. De orkesten treden op in Schouwburg De Meerse. De jury zal aan het eind van de middag bepalen welke formaties - per podium - met de eerste en de tweede prijs worden bekroond. Ook wordt een solistenprijs uitgereikt. Ter afsluiting is er 's avonds nog een optreden in De Meerse van het Beets Meutgeert New Jazz Orchestra. Het prestigieuze concours wordt sinds 1997 gehouden.

**Zangeressen eindigen hoog
 bij Edison Publieksprijs Jazz 2021**

Zangeres Margriet Sjoerdsma (Odalion Orchestra) krijgt voor haar album 'Northern Lights' de Edison Jazzism Publieksprijs 2021. Ze ontving een kwart van alle stemmen die het publiek via internet op een aantal genomineerde albums kon uitbrengen. Tweede werd zangeres Fay Claassen met 'Close To You' en derde zangeres Sanne Rambags met 'Sonna'. Een overzicht van de overige winnaars van de Jazz Edisons 2021 is te vinden in Jazzflits 363.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Onder anderen Joan Reinders, hier als dirigent van het Millennium Jazz Orchestra, mag een stuk schrijven. (Persfoto)

**TIEN COMPONISTEN AAN DE SLAG VOOR
 'WEEK VAN DE JAZZ COMPOSITIEOPDRACHT'**

De eerste namen voor de 'Week van de Jazz Compositieopdrachten' zijn geselecteerd. Esat Ekincioglu, Floris Kappeyne, Joan Reinders, Louk Boudesteijn, Mark Alban Lotz, Myrthe v/d Weetering, Oene van Geel, Suzan Veneman, Teus Nobel en Wietse Voermans mogen een nieuw stuk schrijven. Hun werk wordt tijdens de Week van de Jazz 2022 (25 april - 1 mei) op diverse podia gepresenteerd.

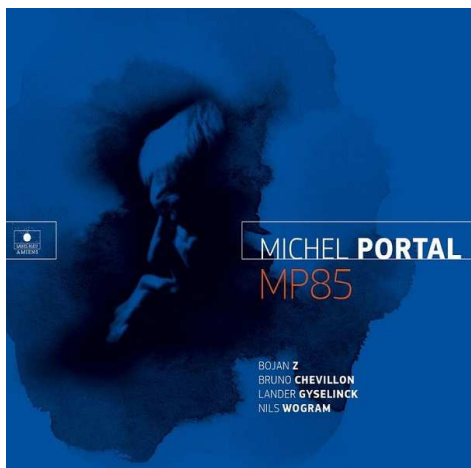
De tien geselecteerden werden gekozen uit 43 gegadigden. De jury hield rekening met artistieke kwaliteit, geografische spreiding, diversiteit en de volledigheid van de ingediende aanvraag. De tien componisten krijgen ieder een bedrag van 10.000 euro uit de regeling nieuwemuziekmaken.nl. Een deel van deze geldsom is bestemd voor de presentatie van het nieuwe werk in een bezetting naar keuze. De componisten hebben volledige vrijheid bij het schrijven van hun nieuwe werk. De Week van de Jazz is een initiatief van de Vereniging Nederlandse Jazzpodia en Jazzfestival (VNJJ), waarbij 34 jazzpodia en jazzfestivals zijn aangesloten. Het evenement vindt voor het eerst plaats in het kader van International Jazz Day 2022.

Gaddum Jr. en Kwant vakdocent bij Conservatorium van Amsterdam

Glenn Gaddum Jr, en Phaedra Kwant zijn benoemd tot hoofdvakdocent basgitaar bij het Conservatorium van Amsterdam (CvA). Gaddum was al aan de vakgroep verbonden als vaste gastdocent. Phaedra Kwant behaalde in 2004 haar master basgitaar aan het CvA.

Parijse jazzclub Sunset 40 jaar oud

De Parijse jazzclub Sunset bestaat veertig jaar en dat wordt in december en januari 2022 gevierd met optredens van artiesten waardoor de club naam maakte. Onder anderen pianist Laurent De Wilde, saxofoniste Géraldine Laurent en de Belmondo Brothers treden op. De grote finale is op 28 januari in het Théâtre du Châtelet met grote namen als gitarist Sylvain Luc, organiste Rhoda Scott en de pianisten Jacky Terrasson en Yaron Herman.

Het met een Victoire bekroonde album 'MP 85' van Michel Portal.

Zes Franse jazzmusici bekroond

Begin oktober zijn in Frankrijk de winnaars van de negentiende editie van de jaarlijkse Victoires du Jazz bekendgemaakt. Zes Franse musici zijn onderscheiden: saxofonist Pierrick Pédrion (Artiste Instrumental), Isabel Sörling (Artiste Vocale), bassiste Sélène Saint-Aimé (Révélation), Belmondo Quintet (Groupe), 'MP 85' van klarinettist Michel Portal (Album Jazz), pianist Alain Jean-Marie (Victoire D'Honneur). De Victoires worden sinds 2002 uitgereikt.

Terence Blanchard. (Foto: Henry Adebonojo)

OPERA TERENCE BLANCHARD EERSTE WERK ZWARTE COMPOSIT IN METROPOLITAN OPERA

Eind september is de Metropolitan Opera House in New York na anderhalf jaar heropend met de opera 'Fire Shut Up In My Bones' van jazztrompettist en componist Terence Blanchard. Het is voor het eerst in de 138-jarige geschiedenis van het operahuis dat een werkstuk van een zwarte componist op het programma staat.

'A watershed moment for American opera', zo vond de Washington Post. De opera, waarvan het libretto is geschreven door Kasi Lemmons, is gebaseerd op het turbulente leven van Charles M. Blow. Blanchard maakte ooit naam als trompettist van Art Blakey & The Jazz Messengers. Vijf van zijn albums wonnen een Grammy Award. Ook schrijft hij al lang filmmuziek. 'Fire Shut Up In My Bones' is volgens Blanchard geen jazzopera. Hij noemt het 'an opera in jazz.'

Wynton Marsalis ontvangt de Concertgebouw Prijs uit handen van directeur Simon Reinink. (Persfoto)

Concertgebouw Prijs voor Wynton Marsalis

Trompettist Wynton Marsalis heeft 11 oktober als eerste jazzmusicus de Concertgebouw Prijs ontvangen. Algemeen directeur Simon Reinink van het Amsterdams Concertgebouw: "Wynton Marsalis is een muzikaal icoon van deze tijd. Met zijn roots in zowel jazz als klassiek is hij de gedroomde kandidaat voor de Concertgebouw Prijs." De Concertgebouw Prijs werd voor de twaalfde keer uitgereikt. Met de prijs worden musici of ensembles onderscheiden die in de loop der jaren een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan het artistieke profiel van Het Concertgebouw.

JAZZ OP PAPIER

DICK DE GRAAF FESTIVE 40 JAAR OP HET JAZZPODIUM

Bij menig vinylalbum wordt tegenwoordig wat fraai drukwerk geleverd. Het album 'Festive' van saxofonist Dick de Graaf gaat echter gepaard met een heuse autobiografie. Tekst en illustraties passen met moeite op een kleine veertig pagina's met het formaat van de elpee-hoes.

Dit is een belangrijk boek om verschillende redenen. Het is de even informatieve als onderhoudende autobiografie van een vooraanstaande Nederlandse jazzmuzikant die veertig jaar op de Bühne staat. Het biedt een tijdsbeeld: het opgroeien in de jazzscene van iemand - De Graaf is van 1954 - die jonger is dan de Breukergeneratie maar ouder dan de conservatoriumgeneratie.

Het is tevens een heerlijk doorbladerboek met foto's en knipsels waarin de grijze veteranen van nu rondlopen met joekels van brillen en weelderige haardossen. De vormgever van dit kleurrijke plakboek mag wel even worden genoemd: Geert Hermkens. Het kloeke boekwerk opent met een interview waarover ik niets ga zeggen, aangezien ik daarvan de auteur ben.

Wat steeds weer opvalt, is de ijzeren volharding waarmee de protagonist talrijke obstakels overwint. Dat begint al met de eerste stappen op het jazzpad. Er waren vrijwel geen jazzleraren toen De Graaf - bijna afgestudeerd als neerlandicus - opeens was gegrepen door de saxofoon. Een docent adviseerde hem om barok te spelen met een triolen-'feeling'. Want dan zou de jazz vanzelf komen.

Dat eindigt met de coronacrisis, waarin Dick toch even voor publiek kon optreden. Al mááanden stond hij 'droog' toen hij in een kerk op zijn eigen manier de complete cellosuites van Bach ten gehore bracht. Het publiek reageerde dankbaar en uiteraard wist Dick, in de auto terug naar Rotterdam, weer waar hij 'het voor deed'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Enkele jaren eerder was De Graaf gepromoveerd met een heuse musicologische dissertatie. Hij verbleef daartoe in Gent, waar 'het vinden van zinvolle opponenten' een probleem bleek. Een kennelijk oud-linkse filosoof 'die op Catweazle leek', dacht de promovendus van een stevig weerwoord te voorzien met het argument 'dat de jazz was opgehouden te bestaan sinds de teloorgang van de freejazz'. Daarom zou zijn onderzoek zinloos zijn.

Er waren bijna geen leraren toen Dick de Graaf opeens werd gegrepen door de saxofoon. Een docent adviseerde hem om barok te spelen met een triolen-'feeling'. Dan zou de jazz vanzelf komen.

Rijpere lezers herinneren zich wellicht nog de jaren waarin de Nederlandse scene werd ingedeeld in 'impro' en 'mainstream'. Het bestaan van iets anders werd ontkend. De vermeende conservatorium-'kloontjes' moesten véél misbaar maken om gehoord te worden.

Plaatsvervangende ergernis kan zich eveneens van menige lezer meester maken bij de vele hoofdstukken waarin De Graaf vertelt wat er allemaal aan niet-muzikale zaken komen kijken bij de muziek. (Ik schrijf 'plaatsvervangend', want de saxofonist kijkt om zonder wrok. Eerder met verbazing.) Die zaken kosten de meeste tijd en energie, het concert is daarna een prettige toe-gift.

Neem de Duitse concertorganisatoren die eerst onbereikbaar zijn, dan de muzikant met vage beloftes aan het lijntje houden en vervolgens wekenlang geen telefoon opnemen. Je moet ze zo ongeveer stalken. Is er eindelijk een concertje, blijken de belofde hotelkamers niet geboekt. Dat moet in allerijl worden geregeld; de laatste taak van een lange dag die voor dag en dauw was begonnen met het huren van een busje op een

[...vervolg in de linkerkolom op de volgende pagina](#)

bedrijventerrein in het midden des lands. Daarmee haalde de componist/saxofonist/ bandleider/impresario/chauffeur één voor één zijn muzikanten op.

De ervaringen doen denken aan die van Joris Teepe, die in 1992 met niet meer dan een bas en schoon ondergoed in New York arriveerde en nu de vaste bassist is van de 'touring band' van Benny Golson. Want De Graaf en Teepe laten zich door niets ontmoedigen. Op de achtergrond hoor je Sinatra 'That's life' zingen: 'Each time I find myself flat on my face/I pick myself up and get back in the race.' Zo word je een gevierde muzikant met lange tournees en recensies in de trant van 'Le melting-pot néerlandais' en 'Packende Soli von de Graaf im Dialog mit dem Schlagzeug'.

De vier muzikanten klinken als een grotere band dankzij de vier onafhankelijke partijen. Dit is niet zomaar een blazer met een ritmesectie.

Dan het album. Dat is digitaal verkrijgbaar, maar de liefhebber zal de voorkeur geven aan vinyl en boekwerk. De muziek ademt de gretigheid in coronatijd: eindelijk kunnen we weer spelen! Maar ook de extra uren die dankzij lege concertagenda's in de composities werden gestoken. De vier muzikanten - tevens Barry Green (piano), Jos Machtel (bas) en Pascal Vermeer (drums) - klinken als een grotere band dankzij de vier onafhankelijke partijen. Dit is niet zomaar een blazer met ritmesectie. De Graaf spreekt van 'contrapunt' en 'kruisende lijnen'.

Er zijn verwijzingen naar Afrikaanse tournees, in landen waar hij vanwege de onveiligheid niet meer naartoe kan. Naar de tango's die hij speelde met Trio Nuevo. De beklemming van een wandeling in coronatijd. De vroege inspiratie van Gijs Hendriks, de nurkse Utrechtse goeroe van wie hij afscheid moest nemen.

De enige niet-original is 'Eleanor Rigby' van Paul McCartney. Drummer Vermeer moest daarbij echter aan Louis Andriessen denken. De Graaf had het immers grondig bewerkt. Voor minder doet hij het niet.

Jeroen de Valk

Dick de Graaf: Festive, 40 jaar thuis op het jazzpodium, Boek met elpee, ZenneZ Records.

FESTIVALS

Paul Heller is 5 november in Heerde. (Foto: Gerhardt Richter)

AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL ONLINE

22 en 23 oktober 2021

(<https://www.amersfoortjazz.nl/>)

Het virtuele festival presenteert in twee dagen tijd ruim honderd artiesten op drie verschillende internetkanalen. Dizzy's channel presenteert acht Nederlandse artiesten, Duke's channel zestien internationale concerten van laureaten van over de hele wereld en het Amersfoort World Jazz Club Channel biedt live-muziek vanuit Amersfoort.

Met onder anderen: Beets Meutgeert New Jazz Orchestra, Jazz Orchestra of the Concertgebouw, John Clayton en International artist in residence Igor Butman.

DUTCH LAUREATE FESTIVAL

De Observant, Amersfoort

22 en 23 oktober 2021

(<https://www.amersfoortjazz.nl/>)

Met: Tijs Klaassen, Aviv Noam, Olivier van Niekerk, Gijs Idema.

SO WHAT'S NEXT

Diverse locaties, Eindhoven

29, 30, 31 oktober 2021

(<https://sowhatsnext.nl/>)

Met onder anderen: Ingen Navn Trio, Berenice van Leer, Das Sound Kollektive, Half Easy Trio, Redbourg Group, ALEXANDER, José James & Metropole Orkest, Emma-Jean Thackray & Joel Ross, Steam Down, Butcher Brown en Bram Stadhouders.

JAZZ FESTIVAL HEERDE

De Heerd, Heerde

5 november 2021

(<https://jazzfestivalheerde.nl/>)

Met onder anderen: Big Band Heerde, Herman Nijkamp Kwintet, The Preacher Men, Big Band Allotria en Kwintet **Paul Heller** met Bart van Lier.

JAZZ ON THE SOFA/HIDDEN DIAMONDS

In en rond Slot Zeist, Zeist

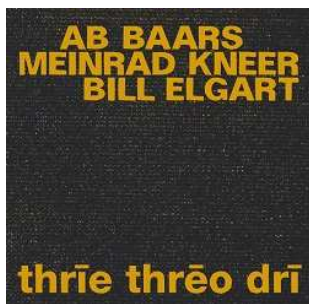
7 november 2021

(<https://jazzonthesofa.nl/>)

Met: Marius Beets, Ella Zirina & Cengiz Arslanpay, José Bosschers & Bert van den Brink, Peter Peuker & Gijs Idema, Wieke Garcia & Marieke Snijders en Estrella Acosta & Paulinho Paes.

JAZZ OP DE PLAAT

BAARS/KNEER/ELGART
Thrie Threo Dri
JazzWerkstatt

Het was lang wachten op een nieuwe plaat van het internationale trio van rietblazer Ab Baars, bassist Meinrad Kneer en drummer Bill Elgart. In 2011 speelden ze in de studio het album 'Give No Quarter' vol en zeven jaar later kwam er een live-cd uit met opnamen van de Nickelsdorfer Konfrontationen uit 2012. Kneer bracht de platen uit op zijn label Evil Rabbit. In januari van dit jaar kropen de gelouterde muzikanten opnieuw de studio in voor JazzWerkstatt, en gelukkig is er nog niets vervlogen van de magie van die eerste twee platen. Op 'Thrie Threo Dri' wendt het trio verschillende benaderingen aan om te improviseren. De opener, 'Verticality', is klassieke trio-freejazz met Baars op tenorsax: energieke, krachtig, rauw en wendbaar. Het laatste stuk van het album, 'Aerolith', is ongrijpbaar, met flageoletten van de bas en de hese klank van de Japanse bamboefluit, de shakuhachi. Hier lijkt het drietal een soort zentoestand te bereiken. Daar tussenin horen we drie improvisatoren die overdacht en behoedzaam te werk gaan. Elke noot is raak en de schoonheid van de muziek zit niet alleen in welluidende klanken, maar ook in schurende momenten. Want juist door zulke contrasten ontstaat ware pracht. Stukken als 'Boulder clay movement no. 1' zijn zo knap in de hoeden van Baars, Kneer en Elgart vormgegeven dat het lijkt of we hier met van tevoren bedachte uitgangspunten te maken hebben. Niets is minder waar, want 'Thrie Threo Dri' bevat alleen pure improvisatie.

Herman te Loo

Bezetting:

Ab Baars (tenorsax, klarinet, shakuhachi),
 Meinrad Kneer (bas),
 Bill Elgart (drums).

Voor meer informatie:

<http://www.baars-kneer-elgart.eu/>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

CLOUDFISH
But Is It Art?
TryTone

De surrealistische naam van dit duo van zanger Hartog Eysman en violist Jasper le Clercq is goed gekozen. Zoals je in een wolk een vis kunt herkennen, kun je in de muziek van Cloudfish van alles ontdekken. Met simpele elektronica (effectpedalen, een loopstation) bouwt Le Clercq de klanken van zijn viool uit. Soms stapelt hij gestreken klanken op tot een strijkersensemble (zoals in 'Exit stage left') en op andere momenten zorgt hij met pizzicati voor een ritmische basis van de muziek. Eysman zingt, maar gebruikt ook andere mogelijkheden van zijn stem: spoken word ('I am not', bijvoorbeeld), klanken en ook percussieve bijdragen. Dat laatste doet hij in 'Patience is a liar' waar hij met hijgklanken voor een basisritme zorgt. Het doet wat denken aan Laurie Andersons onverwachte hit 'O Superman'. Met al deze middelen bouwt Cloudfish aan stukken die door improvisatie vlees op de botten krijgen. Zo ontstaan intrigerende soundscapes of woordloze hoorspelen waar de luisteraar zijn eigen verhalen en beelden bij kan bedenken. De poëtische teksten in andere tracks zijn altijd open voor interpretatie, zodat iedere nieuwe beluistering weer andere inzichten kan opleveren. Dat maakt het debuutalbum 'But Is It Art?' tot een rijke ervaring die het idee logenstraft dat een duo van stem en viool kaal of saai zou zijn.

Herman te Loo

Bezetting:

Hartog Eysman (stem),
 Jasper le Clercq (viool, elektronica).

Hier zijn video's van het duo te bekijken:

<https://cloudfishmusic.com/>

SEPTET FRANS ELSEN
featuring PIET NOORDIJK
Norway
NJA

Oorspronkelijk was Frans Elsen niet de monomane bopper zoals jazzminnend Nederland hem vanaf midden jaren zeventig leerde kennen. Er moet iets zijn geknapt toen Willem Breuker begon te verkondigen dat bebop 'de nieuwe dixieland was' én een nieuwe generatie de vertrouwde akkoorden alsmede een gave techniek overbodig achtte. Elsen zou voortaan de bebop met hand en tand verdedigen. Weg met de ongebreidelde improvisatie!

Toen ik hem in de jaren tachtig interviewde, zei hij dat improvisatie helemaal niet hét kenmerk was van de jazz. Welnee, het draaide allereerst om timing. Als achttienjarige zat hij een week in de Sheherazade met saxofonist Don Byas, en die speelde in 'Laura' altijd dezelfde solo. Als je Byas vroeg waarom, kwam de retorische vraag: 'Is er iets mis met die solo?'

Voorts toonde hij een afkeer van uiterlijk vertoon. Klassieke muziek beviel hem vooral als er gewoon werd gemusiceerd. Liever geen opera. Uiteraard moest hij al helemaal niets weten van het muziektheater van Breuker cum suis. (Tot genoeg natuurlijk van Breuker zelf, want die had zodoende weer iemand om tegen te ageren.)

Maar nu is er opeens een cd-boekje dat Elsen toont met een hippe sjaal om en met zijn haar in een pony, gezeten achter een Fender Rhodes. De cd 'Norway' herinnert aan een vergeten episode: de tijd waarin Elsen interesse toonde in jazzrock, funk en elektronica. Dat alles was destijds - 1972-'73 - helemaal verkeerd volgens de jazzpolitie, dus kan de tegendraadheid van Elsen ook hier een rol hebben gespeeld.

Maar hoe dan ook - de opnamen werden nooit uitgebracht. Hij was er later niet meer gelukkig mee, ook al werd er gedegen gemusiceerd en waren er professionele opnamen. Hij trok de stekkers er weer uit en keerde terug naar de bebop. Dankzij Frank Jochensen van het Nederlands Jazz Archief werd dit alles onder het stof vandaan gehaald. Het album heet 'Norway', want in dat land schreef Elsen het complete repertoire bijeen. De muziek biedt meer ruimte en rust en minder akkoorden dan de bebop, zoals we die kennen van iemand als Bud Powell. Niettemin blijven zweverige ECM-klanken achterwege. Het meeste heeft [...vervolg in de rechterkolom](#)

een 'groove', zo stelt drummer Eric Ineke voldaan vast in zijn uitgebreide 'liner notes'. Anders was Ineke liever thuis gebleven. Uw recensent moet denken aan het welluidende, elektronische geknor van Weather Report, de hechte blazersensembles van neem de Average White Band en een album als Mwandishi van Herbie Hancock.

Het gemak waarmee dit alles wordt gespeeld is opmerkelijk, aangezien we vooral luisteren naar musici van een eerdere generatie. Maar tegelijkertijd behoorden zij natuurlijk ook tot de studiomuzikanten die anonieme maar essentiële bijdragen leverden aan wat er zoal in de top veertig belandde.

De ritmesectie functioneert foutloos en strak, zij het dat de basgitaristen minder scherp klinken dan je zou verwachten; hun bespelers waren contrabassisten van huis uit. Tenorist Ferdinand Povel, trompettist Eddie Engels maar vooral altist Noordijk leven zich probleemloos uit in de funky stukken. Noordijk had het - enkele jaren later - zó tegen David Sanborn en Kenny G. kunnen opnemen. Dat deed hij niet aangezien hij meer aan zijn hoofd had. Gelukkig maar voor Sanborn en G.

De muziek heeft een concertant karakter. Echt uitbundig swingen doet het zelden, maar Elsen had vermoedelijk ook niet de ambitie om voor volle dansvloeren op te treden. Er zijn een paar dwarse trackjes bij waarbij het lijkt of er twee of drie stukken simultaan worden gespeeld, waarbij ten minste één van de blazers zijn bladmuziek ondersteboven heeft neergezet. Maar na een paar keer luisteren hoor je ook hier een zekere logica. En zo is er dus alwéér een opmerkelijke productie van Frank Jochensen, de schatgraver van het Nederlands Jazz Archief. Er zou zo onderhand een Award moeten komen voor zijn graafwerk. In de wandelgangen en het bedrijfsrestaurant van het Jazzflitscomplex doet het overspannen gerucht de ronde dat Jochensen inmiddels in de weer is met uitstekende opnamen van Chet Baker voor de KRO uit 1979. Twee sessies, waaronder één met - net als hier - Elsen, Kaihatu en Ineke. Houd die man in de gaten, er komt goud uit zijn handen.

Jeroen de Valk

Bezetting: Eddie Engels (trompet, bugel), Piet Noordijk (altsax), Frans Elsen (Fenderpiano), Wim Overgaauw (gitaar), Rob Langereis (basgitaar), Eric Ineke (drums). In enkele stukken Ferdinand Povel (tenorsax en fluit) en Victor Kaihatu (basgitaar) in plaats van Langereis en Noordijk.

MARC JOHNSON
Overpass
 ECM

Concerteren met alleen een contrabas. Charlie Haden kon het, ondanks een onorthodoxe, zelf bedachte techniek en dankzij een verpletterende inzet. Hein Van de Geijn kon het - en kan het vast nog, zo ver van huis in Zuid-Afrika - met zijn lyrische lijnen en delicaat geluid. Lynn Seaton klinkt echter weinig soepel qua timing op zijn album 'Solo Flight'. Dave Holland stond in het oude Bimhuis twee sets lang, moederziel alleen, en betoverde mij maar anderen weer niet. Meneer met bas, verder niks, het vereist concentratie van bespeler en luisteraar.

Het blijft echter trekken, deze 'uitdaging' zoals dat tegenwoordig heet. Eens zelf helemaal op de voorgrond staan, als bespeler van het grootste instrument dat niettemin het minste opvalt. De gemiddelde luisteraar heeft geen idee wat je daar staat te doen. Een bassist zonder gimmicks - uithalen in de duimposities, versterker opendraaien, veel soleren - wordt niet opgemerkt.

Marc Johnson doet het dus ook met 'Overpass'. Hij weet zich te redden als solist op een instrument dat daar eigenlijk niet voor is gemaakt. Dankzij dubbeltonen. Dankzij een paar overgedubde, gestreken partijen. Dankzij open snaren die als een drone doorbrommen, zodat hij met de vrijgekomen linkerhand naar het hoge register kan gaan. Kwestie natuurlijk van het vinden van de juiste toonsoorten. Hij vereist wellicht nóg meer concentratie dan zij die eerder werden genoemd, als gevolg van zijn zeer donker getimbreerde instrument, waarmee hij zonder versterking of wat dan ook in de studio stond. Er zit zelfs geen galm op, en dat bij ECM! De tempi liggen laag, de gedachtegang is erg zen en er vallen veel stiltes. Hij strijkt overigens loepzuiver en knarst niet met zijn strijkstok, wat in jazzkringen uitzonderlijk is. Johnsons hunkering naar hogere sferen blijkt ook al uit titels als 'Yin and yang'. Voor de bassist die op zijn 24ste al bij pianist Bill Evans zat, is dit soloalbum vast allereerst een 'labor of love'. Maar wie weet biedt hij het publiek ook enig inzicht in het instrument.

Jeroen de Valk

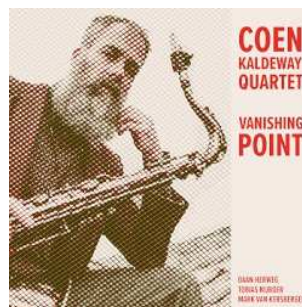
Bezetting:

Marc Johnson (bas).

Luister hier naar het stuk 'Nardis':

<https://www.youtube.com/watch?v=PNdB8szK9Rk>

COEN KALDEWAY QUARTET
Vanishing Point
 Flying High Records

Voor de Utrechter Coen Kaldeway voor een bestaan als muzikant koos, rondde hij een studie ecologie af in Groningen. Hij was al 27 toen hij werd toegelaten tot de jazzafdeling van het Conservatorium van Amsterdam, waar hij saxofoon, fluit en klarinet studeerde. Na zijn studie werkte Coen vooral als sideman in bands, docent, arrangeur, studio- en sessiemuzikant en multi-instrumentalist in tal van theaterproducties.

Covid veegde zijn agenda schoon en daardoor vond tenorist Kaldeway tijd om zijn eerste cd op te nemen: 'Vanishing Point'. Hij deed dat met een hecht kwartet, dat simpelweg Coen Kaldeway Quartet heet. Zelf noemt hij het cd-project 'een muzikaal medicijn tegen de onzekerheid van deze tijd' en een ode aan de jazz van grootheden als pianist Horace Silver, saxofonist Benny Golson en trompettist Lee Morgan. De titel verwijst naar een punt achter de horizon waar 'je de belofte van eindeloze mogelijkheden vindt'.

Geïnspireerd door de warme, krachtige en positieve jazz uit de jaren vijftig en zestig, door filmmuziek en door de jaren tachtig-artiesten Steely Dan en Talk Talk componeerde Kaldeway elf, qua sfeer van elkaar verschillende, maar prettig in het gehoor liggende swingende stukken waarin hij als solist een hoofdrol vervult en ruimte laat aan pianist Daan Herweg, bassist Tobias Nijboer en slagwerker Mark van Kersbergen. De mannen hadden er in de studio duidelijk lol in.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Coen Kaldeway (tenorsax),
 Daan Herweg (piano),
 Tobias Nijboer (bas),
 Mark van Kersbergen (drums).

Bekijk hier een video van de opnamesessie:

<https://www.youtube.com/watch?v=a2gJThwXZOW>

**MIKE LEDONNE'S GROOVER
QUARTET + BIGBAND
It's All Your Fault
Savant Records Inc.**

Op 28 september overleed Hammond-legende Dr. Lonnie Smith. Hij was het grote voorbeeld voor de Amerikaanse pianist/orgaanist Mike LeDonne, die zijn nieuwste cd heeft opgedragen aan Dr. Lonnie Smith met de ironische titel 'It's All Your Fault'. Het is de 'schuld' van Lonnie Smith dat Mike LeDonne op jonge leeftijd in de muziekwinkel van zijn vader niet alleen piano maar ook orgel ging spelen op het Farfisa-orgel dat in de winkel stond. Na veel zeuren werd die Farfisa uiteraard vervangen door een Hammond B3.

LeDonne heeft zijn sporen in de jazz inmiddels wel verdiend, hoewel hij niet bij heel veel mensen bekend is. Toch heeft hij als sideman bij grote namen gespeeld als trompettist Art Farmer, de saxofonisten Sonny Rollins en Benny Golson, en 'last but not least' in het sextet van klarinettist Bennie Goodman. De laatste twintig jaar heeft hij zijn eigen Groover Quartet, dat op deze cd in vijf van de acht nummers wordt versterkt met een all star bigband onder leiding van Dennis Mackrel. Hoewel LeDonne ook vaak piano speelt, is hij op deze cd alleen te horen op de Hammond C3 uit de Van Gelder Studio, waarmee ook Jimmy Smith zijn platen opnam.

De cd opent met de door LeDonne geschreven titelsong 'It's all your fault' waarin de bigband vanaf de eerste noot binnen komt denderen. Heerlijk! De repeterende 'groove' in het nummer met een heel lange Hammond solo dwingt tot meebewegen. Halverwege wordt het swing en mogen we genieten van soli van saxofonist Eric Alexander en gitarist Peter Bernstein. Ook de andere nummers met de bigband knallen behoorlijk en hebben lange Hammond soli. Opvallend zijn de nummers 'Rock with you' en 'Still' die respectievelijk van Michael Jackson en Lionel Richie zijn. Het nummer van Jackson wordt met bigband in een vette shuffle-swing neergezet en daar wordt het beter van dan het origineel. De drie nummers met het kwartet zijn weliswaar iets rustiger dan de nummers met bigband, maar ook hier 'grooved' het allemaal toch stevig, waarbij de basnoten uit de Hammond komen. Eigenlijk is alleen het eerder genoemde 'Still' een rustige, 'straight'-ballad. Thema en solo worden in dit nummer overigens prachtig gespeeld door tenorsaxofonist Eric Alexander. Met 'It's All Your Fault' heeft Mike LeDonne samen met zijn kwartet en de bigband onder leiding van Eric Mackrel een heerlijk swingende en 'groovende', door topmuzikanten strak gespeelde cd afgeleverd en daarmee heeft hij een waardige hommage gebracht aan Dr. Lonnie Smith.

Gijs Ornée

Bezetting kwartet:

Mike LeDonne (Hammond orgel), Eric Alexander (tenorsax), Peter Bernstein (gitaar), Joe Farnsworth (drums).

Bezetting bigband:

Kwartet + Steve Wilson, Jim Snidero (altsax), Scott Robinson (tenorsax), Jason Marshall (baritonsax), Jon Faddis, Frank Greene, Joe Magnarelli, Joshua Bruneau (trompet), Mark Patterson, Steve Davis, Dion Tucker, Doug Purviance (trombone), John Webber (bas), Dennis Mackrel (arrangementen en leiding).

Luister hier naar het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=ssPUCLaSolQ>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS
Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit de hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3uYrMky>

ELLEN PELS
From A To B
 Eigen Beheer

De Zwolse zangeres en songwriter Ellen Pels (1960) noemt zichzelf een laatbloeiër en dat is ze – hoewel ze al haar leven lang met muziek bezig is – inderdaad. Haar eerste cd – toepasselijk 'Late Bloomer' getiteld - bracht de vocaliste pas uit in 2014 toen ze al 54 was. Daarna volgden drie ep's. Nu is er een compleet jazzalbum verschenen: 'From A To B', met veertien eigen composities.

Pels heeft zich volledig op de jazz gestort en laat zich behalve door haar elfkoppige band begeleiden door het Stageband Jazz Orchestra en het Red Limo String Quartet. Dat levert een gevarieerde plaat op met vlot swingende stukken naast een fraai a cappella-nummer en een beeldschoon ingetogen stuk met alleen strijkers. Een aantal tracks is live opgenomen.

'From A To B' is een autobiografie, net als 'Late Bloomer'. Pels neemt haar eigen leven als startpunt bij het schrijven van haar teksten. En zij ontwikkelt zich steeds meer als bedenker van prettig in het gehoor liggende melodieën. Het enige minpuntje blijft dat Pels' perfecte Engels nogal braaf overkomt. Ze is van huis uit logopedist en dat hoor je aan haar nette uitspraak. Ellen zingt zuiver en soepel maar het mag op een jazz-cd qua zang wat Amerikaanser klinken.

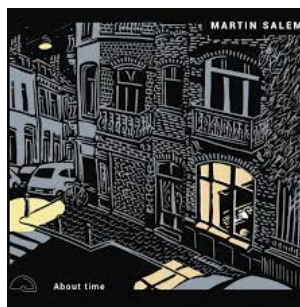
Hans Invernizzi

Bezetting:

Ellen Pels (zang), Tony Hoyting (toetsen, vibrafoon), Klaas-Jelmer Sixma (gitaar), Pieter Althuis (bas), Joost Visser (drums), Gijs Anders van Straalen (percussie), Libbe Oosterman (trompet, flügelhorn), Tibor Elferink (saxofoon), Arend Huisman (trombone), Florens Eykemans, Inze Meijer, Mousmé Brocaar (backing vocals). Gasten: Red Limo String Quartet. Ook: Stageband Jazz Orchestra, Red Limo String Quartet.

Ellen Pels met het Stageband Jazz Orchestra:
<https://www.youtube.com/watch?v=kiSAVUos2IQ>

MARTIN SALEMI
About Time
 Igloo Records

Dat België een levendige jazzscene heeft wisten we natuurlijk al. Tussen al dat talent neemt pianist Martin Salemi een stevige positie in. Recentelijk – in Jazzflits 354 - bespraken we een puike elpee van het Otto Kintet, waarin deze Brusselaar de piano-partij voor zijn rekening neemt. 'About Time' is de nieuwste cd van zijn eigen trio. Het geeft Salemi de gelegenheid om zijn eigen stukken op z'n mooist te laten horen. En dat Salemi kan componeren blijkt wel uit de zeven prachtige stukken die op deze cd staan. Melodisch is zijn muziek zeer sterk met fraaie meanderende melodieën. Slagwerker Daniel Jonkers is prettig aanwezig. Zijn polyritmiek, veelal met de brushes in dubbel tempo, geeft de bespiegelde melodieën van Martin Salemi iets luchtigs. Het vliindert je als het ware tegemoet. Martin Salemi is geen klavierleeuw, om maar eens een cliché te gebruiken. Daarvoor zijn de composities en zijn spel te ingetogen. U krijgt dus geen pompende linkerhand of groovy danstunes. Ook voor woeste vrije improvisaties hoeft u deze cd niet op te zetten. Neen, maar u krijgt wel schoonheid en wel van het flonkerende soort, waarbij de tijd achteloos weg tikt.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Martin Salemi (piano),
 Boris Schmidt (bas),
 Daniel Jonkers (drums).

Luister hier naar het titelnummer van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=4a7oEKPum7o>

PARADOX JAZZ ORCHESTRA
Remembering The Skymasters
PJO-01

Een bigband in de lucht houden is een hachelijke onderneming, laat staan er eentje op te richten. Nu heeft Nederland een naam hoog te houden op het gebied van jazzorkesten en alleen al daarom is het geweldig goed nieuws dat Jasper Staps en Teus Nobel, het Paradox Jazz Orchestra in elkaar hebben getimmerd. Huispodium van deze band is natuurlijk Paradox, dat lijkt me wel duidelijk. Nu is Tilburg altijd al een broeiest geweest waar-in jazzmuziek floreerde, dit niet in de laatste plaats door Paradox, dat na het Bimhuis toch wel 'the place to be' is. Dus als het ergens moet lukken dan is het wel in Tilburg.

Een van de beste naoorlogse bands waren de Skymasters, een aan de AVRO gelieerd orkest dat meerdere keren per maand live speelde op de radio. Muzikanten als saxofonist Ferdinand Povel, trombonist Bart van Lier, pianist Rob Pronk en trompettist Ack van Rooyen zaten er achter de lessenaartjes. Ack's broer Jerry was samen met pianist Rob Pronk veelal verantwoordelijk voor de sound van de band met de onnavolgbare arrangementen. Om de muzikale erfenis van de Skymasters recht te doen, want die is al aardig verstoff, is Jasper Staps de archieven van de radio in gedoken om zoveel mogelijk van het schaarse materiaal over de Skymasters boven water te krijgen. En met succes, want de cd 'Remembering The Skymaster' is een lofzang geworden op de fenomenale kwaliteit van het orkest. Dat het Paradox Jazz Orchestra de sound en de spirit van de Skymasters zo uitstekend heeft gevangen is meer dan een compliment waard. De burelen van de Skymasters werden immers bemest door muzikale zwaargewichten en dan hebben we het nog niet eens over de gastsolisten. Maar vergis u niet, ook het Paradox Jazz Orchestra heeft klasse-solisten in huis. Trombonist Martijn Sohier blaast met verve zijn versie van de soepele samba 'Sambita', een solopartij met een illustere voorganger, genaamd Bart van Lier. Of neem het 'No more' met Jasper Staps op alt, een emotioneel nummer met een zeer verdrietige aanleiding rond de familietragedie van trombonist Frank Rossolino, ook eens gastsolist bij de Skymasters. Meer leest u daarover in het uitstekende cd-boekje. Dat Rob Pronk voor bigband kon schrijven blijkt wel uit het nummer 'Fred my pal', een stuk dat zo op de lessenaars van de Count Basie Band had kunnen liggen. In dit vette bigbandnummer geven de blazers van de Paradox Jazz Orchestra elkaar flink van katoen, maar wel zo strak en precies dat je je niet kunt voorstellen dat deze band nog maar zo weinig vlieguren heeft gemaakt. Bijzonder is de aanwezigheid van Ack van Rooyen, die op flügelhorn een prachtige solo blaast in het nummer 'Nem um talvez'. Met zijn bijdrage wordt als het ware het Olympische vuur doorgegeven aan een nieuwe generatie. Hopelijk krijgt de band een volle speellijst, want dat verdient ze ten volle. In ieder geval kunt u het jaar 2021 met het Paradox Jazz Orchestra uitluiden, want op 30 december treden ze op bij het Rotterdamse podium LantarenVenster.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Jasper Staps (bandleider), Daniël Daemen, Wietse Meys, Guido Nijs, Jesse Schilderink, Nils van Haften (saxen), Martijn de Laat, Robin Rombouts, Teus Nobel, Jo Hermans, Dave Vreuls (trompet & flügelhorn), Martijn Sohier, Ron Oligschläger, Bart Bergmans, Martin van den Berg (trombone), Rembrandt Frerichs (piano), Tim Langedijk (gitaar), Jos Machtel (bas), Niek de Bruijn (drums).

Kijk en luister hier naar een stuk van de plaat:
https://www.youtube.com/watch?v=74jvB_HztnI

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS
Wij maakten voor u een afspeellijst
in Spotify met nummers uit de hier
besproken albums. Klik om te luiste-
ren op: <https://spoti.fi/3uYrMky>

JAZZ OP HET PODIUM

STEVE COLEMAN & FIVE ELEMENTS

Bezetting:

Kokayi (zang, spoken word),
Steve Coleman (altsaxofoon),
Jonathan Finlayson (trompet),
Anthony Tidd (basgitaar),
Sean Rickman (drums).

Datum en plaats:

1 oktober 2021,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Elk vogeltje zingt zoals het gebekt is. Einde discussie. In de kunst, in de muziek, waar ideeën en opvattingen over originaliteit of 'hoe het hoort', ijverig worden rondgepompt, is dat bekje een betwistbaar cliché.

De sobere muziek die in een vele minuten durende openingssolo ontspruit aan de altsaxofoon van Steve Coleman, ontlokt bewondering. Zo zou je het altijd willen meemaken - na het doven van het zaallicht worden overrompeld door een scène die de kern raakt. Jouw kern! Coleman klinkt zo aangenaam puur en waarachtig dat het lijkt alsof hij alleen voor mij speelt. Een interactie tussen zender en ontvanger, zonder tussenkomst van ruis of ander ongemak. Zijn taalgebruik, zijn mooie zinnen en heldere articulatie, wekken een prangende urgentie en dwingen mij tot luisteren. Mijn gemoed wordt gesust door sprankeling en kleur. Flarden van bekende tunes stellen mij gerust. Zo'n aubade zou anderhalf uur mogen duren.

Zaterdagavond, volle bak. Na anderhalf jaar is jazzclub LantarenVenster – maximaal 75 bezoekers op gepaste afstand van elkaar - verleden tijd en is de zaal weer teruggebracht naar de gangbare theatersetting. Onwennig en vertrouwd. Steve Coleman & Five Elements gaan los en laven zich 102 minuten lang aan de herwonnen vrijheid. Voor jazzliefhebbers in Rotterdam een uitgelezen kans om een alliantie van meesterlijke improvisatie, avant-garde en 'spoken word' te ervaren.

Coleman's spel is intens en dominant, zonder dat hij zichzelf etaleert als de onbetwiste leider. Daar is zijn karakter niet naar. Tijdens dit concert neemt hij de tijd om zijn stukken uit te vouwen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Steve Coleman. (Foto: Joke Schot)

Coleman klinkt zo aangenaam puur en waarachtig dat het lijkt alsof hij alleen voor mij speelt. Hij dwingt mij tot luisteren.

Sean Rickman. (Foto: Joke Schot)

Hoewel vaste schema's ontbreken is de opbouw herkenbaar. Doorwerking en arrangementen zijn steeds even helder als ongrijpbaar. Overduidelijk is de ensembleklank, die als een dijklichaam op het podium staat. De Five Elements produceren een 'soundscape' met sonore klankeigenschappen. Trompettist Jonathan Finlayson beperkt zich veelal tot bijtende 'fills'. Zodra hij soleert krijgt zijn spel een fluwelen glans, met een verontwaardigende ondertoon.

Met zijn weergaloze inzet vormt zanger/rapper/spreker Kokayi een groot contrast. Zijn voordracht is adembenemend. Het tempo waarin hij woorden uitsprekt tart het voorstellingsvermogen. Het is dan ook nauwelijks te volgen wat hij vertelt. Uit de flarden die ik opvang spreekt maatschappelijke betrokkenheid, verontwaardiging, beklag en empathie voor kwetsbaren en onderdrukten. In combinatie met het veelal opzweepende spel van Coleman een ijzersterke formule. Deze beklemmende wake-ups die landen als dropshots, zou je op elke straathoek willen horen. Los van zijn serieuze boodschap, doet het groot plezier naar deze woordkunstenaar te kijken.

Kijkend op een hoger niveau brengt Steve Coleman (1956) met zijn Five Elements, voortkomend uit een straatband die hij ruim veertig jaar geleden formeerde en waarmee hij zijn M-base concept (Macro – basic array of structured extemporizations) uitrolde, een adaptatie van de zeer diverse elementen die hij putte uit de muziek die hij ontdekte tijdens zijn wereldreizen. Dichter bij huis, in jazzhoofdstad New York City laafde hij zich aan de samenwerking met zijn grote helden uit de traditie en uit de impro-scene. Dit alles, in combinatie met zijn onbegrensde nieuwsgierigheid en een indrukwekkende vitaliteit, leidt nog steeds tot een explosief mengsel van ideeën en vormen.

Bij het schrijven van dit stukje, stuitte ik op de eigen website van Coleman. Die heeft het karakter van een diepgravend encyclopedisch werk. Bovendien geeft hij toegang tot downloads van diverse albums. 'Waarom niet', zegt hij zelf: "Die muziek is niet mijn persoonlijke bezit, maar komt toe aan de gemeenschap."

Roland Huguenin

Meer info vindt u op de website van Steve Coleman:
<https://m-base.com/biography/>

Anthony Tidd. (Foto: Joke Schot)

Jonathan Finlayson. (Foto: Joke Schot)

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VARIA

Inschrijving Eujazz Young Talent Award 2021 open tot 1 november

Tot 1 november kunnen amateur- en aankomend professionele muzikanten t/m 27 jaar zich inschrijven voor de negende editie van de Eujazz Young Talent Award. Deelname is mogelijk als solist of band en in twee categorieën: tot en met vijftien en vanaf zestien jaar. Een internationale jury beoordeelt de kandidaten tijdens een voorspeelavond op 18 november in Heerlen. De uitreiking van de Talent Award is een dag later tijdens de Young Jazz Night in het Cultuurhuis Heerlen. De winnaar krijgt een oorkonde met juryrapport, optredens op diverse podia, een masterclass naar keuze en een opnamesessie.

Meer info:

<https://www.slimjazz.nl/yta-nl2021/>

Jazz&mo' #17 is uit

In nummer 17 van het Vlaamse blad Jazz&mo' staat de (contra)bas centraal. Met onder meer een interview met Avison Cohen, het project Drawing Basses met Yannick Peeters, Kristof Roseeuw en Peter Jacquemyn en een stuk over Anneleen Boehme. Wouter Berlaen wijst de weg naar zijn podcast 'Bassed in Belgium'. Ook is er aandacht voor 99 jaar Mingus en de definitieve bassolo van vijftien bassisten. Bassiste Trui Amerlinck staat op de omslag.

Meer info: <https://jazzandmo.be/home>

Tentoonstelling over vrouwen op jazzplatenhoezen

Tot zaterdag 20 november is in het Jazzstation in Sint-Joost-ten-Node, Brussel een tentoonstelling te zien van jazzplatenhoezen waarop een vrouw prijkt. De tentoonstelling is opgebouwd rond verschillende thema's: vrouwelijke zangers, vrouwelijke instrumentalisten, vrouwelijke activisten en het gebruik van het beeld van de vrouw en vrouwen in de jazz gemaakt in België. De tentoonstelling is gratis te bezoeken en kan worden bezichtigd tijdens de openingsuren van het Jazz Station.

Meer info: <https://bit.ly/3oHi98E>

Cursus jazzgeschiedenis door Tibor Elferink

Op 29 oktober begint bij U3L in Zwolle een reeks lezingen over de geschiedenis van de jazz. De in totaal zes colleges van zo'n twee uur worden gegeven door Tibor Elferink (vrijdag 9.30 uur). Elferink zal inzicht geven in de historische ontwikkeling van de jazz en tevens zal er aandacht zijn voor daarvoor relevante sociaal maatschappelijke thema's. In maart zal de cursus bij U3L in Enschede herhaald worden. Tibor Elferink is onder meer saxofoondocent aan het Artez-conservatorium in Zwolle.

Meer info: <https://bit.ly/3BjM4aJ>

Weer 'Heerlen Jazzt' in november

Voor de veertiende keer staat in Heerlen de maand november in het teken van de jazz. Onder het motto 'Heerlen Jazzt' staan er concerten op de rol tijdens de Jazz Kirmes, Jazz-Out series, de SLIM Big Band Dag, de Kapel Concertserie en de Young Jazz Night. De muziek is te vinden in café's en culturele centra. Ook zijn diverse activiteiten via het internet te volgen. De aftrap wordt 28 oktober gegeven in het Cultuurhuis Heerlen met onder anderen bassist-zanger Peter Willems, 'action painter' Miriam Vleugels en drummer Pierre Courbois.

Meer info: www.heerlenjazzt.nl.

Voor actuele berichten en concertaankondigingen gaat u naar Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

IN MEMORIAM

JAN RENSEN

13 maart 1950 – 24 augustus 2021

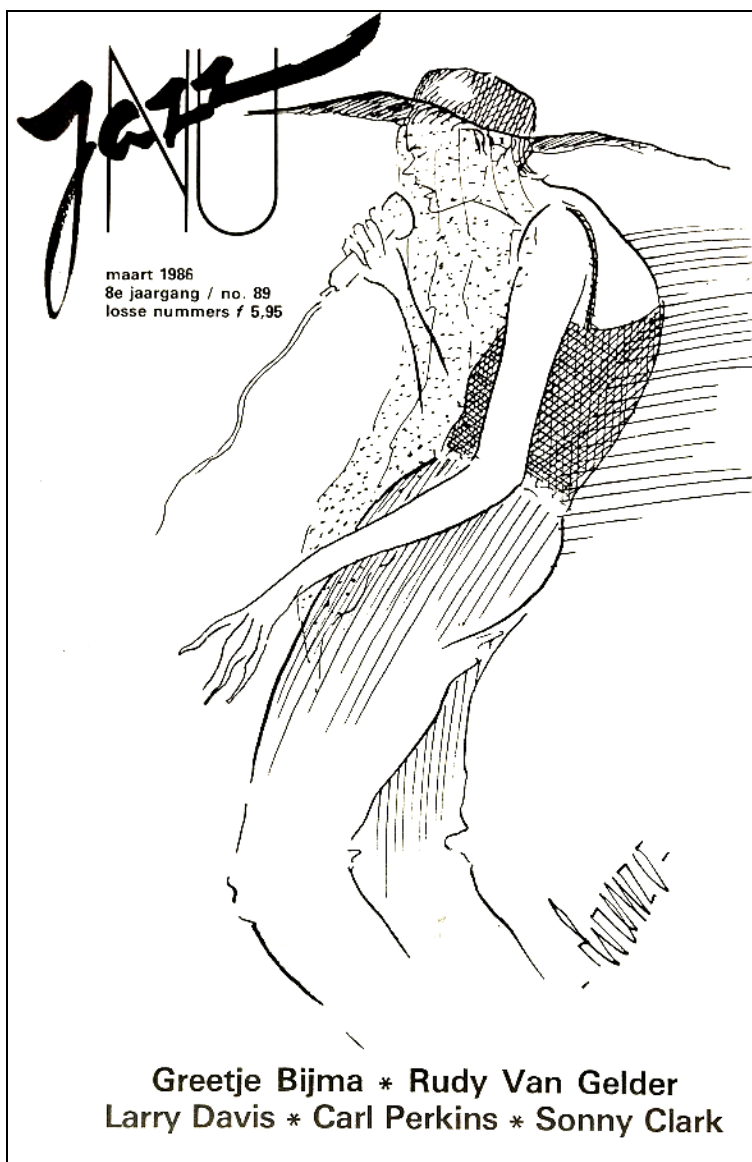
Jonge jazzliefhebbers zal de naam Jan Rensen misschien weinig zeggen maar eind jaren zeventig was Rensen een grote naam in de Nederlandse jazzwereld. Op 24 augustus 2021 overleed Jan Rensen op 71-jarige leeftijd.

In 1978 werd Jan Rensen hét gezicht van de Nederlandse jazzpers. Tot die tijd werd de actuele jazz gevolgd in Jazz/Press dat eerst in het formaat van een krant en later als tijdschrift door Han Schulte werd uitgegeven. Uiteindelijk kostte het uitgever en schrijver Han Schulte zoveel tijd dat hij er in 1978 mee wilde stoppen. Jan Rensen en Rinus van der Heijden schreven voor Jazz/Press over de toen opkomende Tilburgse jazzscene en Schulte vroeg of zij het blad wilden overnemen.

In oktober 1978 verscheen het eerste nummer van Jazz Nu en werd Jan Rensen hét gezicht van de Nederlandse jazzpers.

Op de oprichtingsvergadering, het zal augustus 1978 zijn geweest, deed Jan Rensen het woord. De bescheiden Rinus van der Heijden hield zich vooral stil. Er waren nog een man of vijf andere medewerkers van Jazz/Press aanwezig, onder wie ik. Van die vergadering herinner ik mij een discussie over een nieuwe naam voor het tijdschrift omdat Schulte alles aan de twee Tilburgers meegaf, met uitzondering van de naam die hij als eigendom wilde houden. Het werd 'Jazz Nu' besloot Rensen uiteindelijk, met als ondertitel 'tijdschrift voor actuele geïmproviseerde muziek'. Vooral die toevoeging leidde tot een heftige discussie omdat volgens Rensen alles wat niet actueel was niet in het nieuwe blad thuis hoorde. Dus geen stukken over Charlie Parker, en zelfs Sonny Rollins was eigenlijk een grensgeval. Het optreden van Jan Rensen, die al snel zijn baan als leraar opgaf om zich geheel aan het blad te wijden, wekte bij iedereen de indruk dat hij als enige het blad runde. Later ontdekten wij dat Jan in feite vooral coördinator was en Rinus het blad op een typemachine maakte. Jan Rensen

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Een A'damse Jazz Nu uit maart 1986. (Foto: archief Jazzflits)

liet zich zien als de grote kenner en liefhebber van Charles Mingus aan wie lange artikelen werden gewijd. Jan was zonder meer een belangrijk uithangbord voor Jazz Nu. Hij kreeg veel voor elkaar bij anderen en werd al snel beschouwd als een belangrijke jazzjournalist. Organisatorisch ging het echter niet goed met het blad. Het maandelijks uitgeven van het blad werd regelmatig niet gehaald en zogenaamde dubbelnummers moesten de onregelmatige uitgave verhullen. In jazzkringen werd Jazz Nu smalend 'Jazz nu en dan' en 'Jazz toen' genoemd. Toen na anderhalf jaar de zaak volledig was vastgelopen stemde Rensen ermee in dat het blad weg ging uit Tilburg en met een nieuwe redactie vanuit Amsterdam zou worden voortgezet. Rensen heeft daarna niet meer voor het blad geschreven en was er niet meer mee verbonden. Wel werd hij al snel de persvoorlichter voor jazz bij de NOS en verhuisde hij naar Hilversum. Legendarisch waren de NOS Jazzfestivals in Laren en later in De Meervaart in Amsterdam waar Jan de scepter zwaaide in de persruimte, die gedomineerd werd door een goed gevulde koelkast. Toen dit festival in 1991 ophield te bestaan vertrok ook Rensen bij de NOS. Hij schreef nog even over

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

jazz in de Gooi- en Eembode en het Utrechts Nieuwsblad maar ook daar hield hij snel mee op. Vanaf dat moment was zijn bijdrage aan de jazz verwaarloosbaar. Rensen werd wel actief op heel andere gebieden. Ik hoorde hem enkele jaren later regelmatig op de radio, waar hij een rubriek had waarin hij interessante websites besprak. Het was de tijd dat het wereldwijde web in de kinderschoenen stond en nog weinigen toegang hadden tot deze nieuwe mysterieuze informatiebron. Zijn bijdrage aan het Libelle Internet Handboek is een logische voortzetting daarvan. Jarenlang had hij een communicatieadviesbureau. Ook dat was niet onlogisch want als Jan Rensen ergens goed in was, was het communicatie.

Vanaf 2002 ging hij voor de Partij van de Arbeid de politiek in als gemeenteraadslid in Hilversum. Daar maakte hij misschien wel zijn grootste carrière en van 2006 tot 2016 was hij wethouder van Economische Zaken, Media, Sociale Zaken en Werkgelegenheid in Hilversum. De huidige PvdA-fractievoorzitter Femke van Drooge zegt over de boomlange Rensen met zijn zware basstem: "Sociaaldemocraten zijn vaak lastige mensen. Zoveel passie, hart voor mensen en voor rechtvaardigheid, zoveel strijd lust. Dat gaat, niet verrassend, vaak ook samen met koppigheid, eigenwijsheid, en soms met een manier van 'zeggen waar het op staat' die behoorlijk confronterend kan zijn. En laten we zeggen dat Jan Rensen een rasechte sociaaldemocraat was." Jan Rensen laat twee dochters en een zoon achter.

Tom Beetz

DR. LONNIE SMITH

3 juli 1942 – 28 september 2021

Bescheiden en altijd getooid met een innemende lach op zijn gezicht, die het midden hield tussen glunderen en ondeugende schalksheid. Misschien versterkte zijn Oosterse kleedstijl zijn imago als magiër. Niemand die hem zag spelen zou durven ontkennen dat hij zijn genialiteit wist te camoufleren met een flinke dosis mystiek. Hij was de man die de Hammond-B3 domineerde en volledig naar zijn hand zette.

Met het overlijden van Hammond-organist Dr. Lonnie Smith eindigde de lange carrière van een markante persoonlijkheid die de jazz, de [...vervolg in de rechterkolom](#)

Dr. Lonnie Smith. (Foto: Joke Schot)

rhythm-and-blues, de soul, de funk en de gospel heel veel meer heeft gegeven dan zijn ziel en zaligheid.

Het Hammond-orgel is al vele decennia mateloos populair. Het instrument imponeert en domineert. Niet alleen omdat het oogt als een cockpit, maar ook omdat het in combinatie met een Lesliebox kan krijsen en zeer explosief kan zijn.

Lonnie Smith temde dit beest en wist hoe hij het vuurtje moest opstoken. Met het geduld van een jachtluipaard besloop hij zijn prooi. Lui in de zon liggen en uitgebreid de tijd nemen om te gapen en de poten uit te rekken. Sloom wat rondlopen en weer even gaan liggen. Quasi ongeïnteresseerd gaan drentelen en dan ongemerkt sluipen tot de kudde ongezien zeer dicht is genaderd en er geen houden meer aan is.

Een concert van Lonnie Smith verliep voorspelbaar onvoorspelbaar. Hij aarde de toetsen en speelde kalm en melodius totdat hij besluit dat er wordt geschmierd tot iedereen zijn tintelende 'grooves' heeft gevoeld en net zoals hijzelf gloeit van uitgelaten enthousiasme. Toch blijven er altijd binnenpretjes komen die via zijn guitige blikken ontsnappen.

Dr. Lonnie Smith was zeer geliefd als sessiemuzikant, werkte samen met talloze sterren en had een indrukwekkende solocarrière. Zijn spel en inspiratie waren nog lang niet opgedroogd, maar zijn longen waren op.

Roland Huguenin

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

LEO PARKER

**THE GREAT KING OF THE BARITON SAX
(1925–1962)**

De geschiedenis van de sax ligt in België bij Adolphe Sax (Dinant, 1814 – Parijs, 1894). Een baritonsaxofoon (Selmer) kost doorgaans tussen de 10.000 en 13.000 euro, voor een staander betaalt de muzikant 200 tot 250 euro. Algauw een hele uitgaaf.

Luistert u om voor deze saxofoon in de stemming te komen eens naar de eerste plaat van het platenlabel BeeHive (Bijenkorf) uit Chicago: op 22 december 1977 maakte het **Nick Brignola** Sextet met Pepper Adams, Ted Curson, Derek Smith, Dave Holland, Roy Haynes 'Baritone Madness' (BeeHive 7000): <https://bit.ly/3v8pEqo>. Op 19 juni 1979 volgt 'Burn Brigade' met Brignola, Ronnie Cuber en Cecil Payne (BeeHive 7010): <https://bit.ly/3p582e7>. Zo maak je kennis met vier groten op de baritonsax: Adams, Brignola, Cuber, Payne.

Voor deze bijdrage over baritonsaxofonist **Leo Parker** kocht ik 'Leo Parker – The Last Sessions' (Phono 870337). Ik betaalde 18,50 euro voor een 2cd met 37 nummers. Nummers van de albums 'Let Me Tell You 'Bout It' (Blue Note BST 84047) en 'Rollin' With Leo' (Blue Note BST 84095), beide uit 1961, plus negen bonus tracks uit 1948, 1950, en van juli 1954, de elf tracks van het Leo Parker-Bill Jennings Quintet.

En omdat ik toch bezig was, kocht ik voor 7 euro nieuw 'Berlin Calling' van de **Helmut Brandt** Combo. Opnamen 1956-1958 (Sonorama C-75) met leider Brandt op baritonsaxofoon en aanbevelen ter meditatie voor mensen die afkerig staan tegenover yoga, auraspray, wierookstokjes (<https://bit.ly/3oVYruW>).

Enkele baritonsaxofonisten:

Uit België: Roger Asselberghs (1925-2013), Johnny Dover (1929-2002), Jean-Pierre Gebler (1938-2006), Rony Verbiest (°1956), Johan Vandendriesche (°1958), Alain Cupper (°1964), Bo van der Werf (°1969). Bij de jongere generatie: Marc De Maeseneer (°1973), Vincent Brijns (°1982), Hanne De Backer (°1986).

...vervolg in de rechterkolom

Leo Parker op de hoes van 'The Last Sessions'.

Uit Nederland: Gijs Hendriks (1938-2017), Jan Menu (°1962), Rik van den Bergh (°1970). Herbert Noord wijst naar een bootlegconcert van 9 januari 1982 in De Waag in Leiden met 'The Baritone Power Plant': Henk van Es (1931-1995) en Han Wezenaar (°1945), beiden op baritonsax, met pianiste Mariëtte Harinck (wat is van haar geworden?), bassist Frans Tunderman (°1954) en drummer Clarence Becton (°1933). In oktober 1981 speelde die Baritone Power Plant voor Tros Sesjun in Nick Vollebregt's, Laren, maar dan met Ben Schröder (°1955) op drums. Op 28 en 29 december 1987 werd het concert van de 'Baritone Madness' in het Grand Theatre van Groningen opgenomen en op Swingmaster uitgebracht als 'Heavy Berries'. Die saxofonisten waren Hans Bosch (°1950), Henk van Es, Jenne Meinema (1931-2020), Alan Laurillard (°1946), Frans Vermeerssen (°1954) en Julia Flenter (°1965).

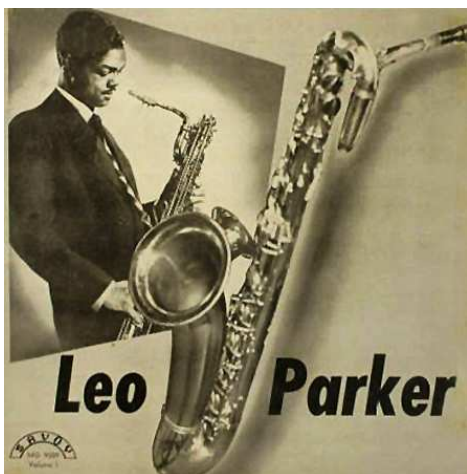
Uit Amerika: Don Murray (1904-1929) bij Ted Lewis, Harry Carney (1910-1974) bij Ellington, Jack Washington (1910-1964) bij Basie, Ernie Caceres (1911-1971), Haywood Henry (1913-1994) bij Erskine Hawkins. Ook: Jerome Richardson (1920-2000), Jimmy Giuffre (1921-2008), Manny Albam (1922-2001), Cecil Payne (1922-2007), Serge Chaloff (1923-1957), Sahib Shihab (1925-1989). De meest bekende is Gerry Mulligan (1927-1996), de minst bekende is Bob Gordon (1928-1955). Verder Jay Cameron (1928-2001), Pat Patrick (1929-1991) was 37 jaar bij Sun Ra's Arkestra, Leroy Cooper (1928-2009) twintig jaar bij Ray Charles, Pepper Adams (1930-1986), Nick Brignola (1936-2002), Hamiet Bluiett (1940-2018) werd beschouwd als de 'new messias of the baritone saxophone', Ronnie Cuber (°1941) met 'Cuber Libre' en het Metropole Orchestra, Gary Smulyan (°1956) met 'The Lure Of Beauty' (Criss Cross 1049), Brian Landrus (°1978), showman Leo Pellegrino (°1991), plus Amerikaanse dames: Lauren Sevian (°1949) in 2011 in de Mingus Big Band, Courtney Wright (°1977).

...vervolg op de volgende pagina links

Bovendien: Ronnie Ross (1933-1991) uit Engeland, Lars Gullin (1928-1976) uit Zweden, uit Frankrijk Michel de Villers (1926-1992), uit Duitsland Helmut Brandt (1931-2001) en Tini Thomsen (°1981), uit Noorwegen Knut Hyrum (1927-2013).

LEO PARKER

Jacques Depoorter wees ons op het artikel 'Rollin' with Leo Parker' van Len Bukowski in het ter ziele gegaan Amerikaans tijdschrift *Whiskey, Women, and ...*. Het blad verscheen van 1971 tot 1989. In nummer zeventien (voorjaar 1988) staat een verhaal over Leo Parker. (Eerdere nummers hadden bijdragen over Hot Lips Page, Doc Pomus, Ernie Fields, Buddy Tate, Sammy Price, Tom Lindsey van bij Coleman Hawkins, Lloyd Trotman van bij Ellington). Gordon Jack schreef voor *Jazz Journal*, november 2015, 'The Forgotten Ones, Leo Parker'.

De hoes van een plaat van Leo Parker op het Savoy-label.

Leo Parker werd geboren in Washington, DC op 18 april 1925. Hij overleed in New York op 11 februari 1962. Parker was een swinger op zijn baritonsax, kon heftig uit de hoek komen, maar fluweelzacht in balladen.

Saxofonist Dexter Gordon (1923-1990) - zijn teamgenoot in The Band - zegt: 'the Kid could play, lots of bottoms'. En trompettist Joe Newman (1922-1992): 'Leo Parker was undoubtedly the best baritone player I'd ever heard. He didn't sound like a baritone. He played it like a tenor more or less, and he had such fire in him, whatever he played. Plus he played good ballads'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Luister hier naar het Blue Note-album 'Rollin' With Leo':
<https://www.youtube.com/watch?v=-QzHZwOCi8U>

In den beginne had Leo als baritonsaxofonist pech: wegens zijn zeer jonge leeftijd kreeg hij geen uitnodiging tot studio-opnamen net voor de eerste Petrillo-ban. Die betrof een ruzie over auteursrechten. Op 1 augustus 1942 begon een muzikantenstaking van de AFM (American Federation of Musicians) op aansporen van hun voorzitter James Petrillo: tot 11 november 1944 geen studio-opnamen. Vandaar nog snel wat opnamen in juli 1942 van de orkesten van Basie, Woody Herman, Claude Thornhill. Uiteindelijk plooiden RCA-Victor en Columbia. Na 27 oktober 1942 werd een uitzondering gemaakt voor de Victory V-Discs. Die werden speciaal voor overzeese militairen in Europa gemaakt en waren niet te koop in de States. Musici mochten wel deelnemen aan live-radioprogramma's en concerten.

Leo Parker duikt op in januari-februari **1945** in het orkest van Billy Eckstine, in de NBC Studios, Hollywood (opnames voor het programma 'Jubilee' van de Armed Forces Radio Services), waarbij in die periode ook Fats Navarro, Kenny Dorham, Gene Ammons, Budd Johnson en Art Blakey. Ook Charlie Parker was kortstondig lid van het orkest en Sarah Vaughan was Billy's vocaliste. Eckstine's orkest werd ontbonden in 1947.

Op 1 januari 1948 ging de tweede AFM 'recording ban' in, die duurde elf maanden, een sombere periode voor jazzmusici. Vandaar nog snel veel opnamen in **1947** met saxofonist Illinois Jacquet (Aladdin), pianist Sir Charles Thompson (Apollo), trombonist J.J. Johnson (Savoy). Op Ace verscheen 'Beating The Petrillo Ban: The Late December 1947 Modern Sessions', 49 tracks op een 2cd, meestal R&B.

In december **1948** neemt Leo op met trompettist Russell Jacquet, een oudere broer van Illinois (Sensation, platenlabel uit Detroit). 1948: uit die tijd stamt het gebruik van pseudoniemen van muzikanten. In de goedkope nachtelijke studio-uren werden soms stiekem opnamen gemaakt van muzikanten die in acute geldnood zaten, cash hadden ze nodig. Herman Lubinsky, stichter van Savoy Records in 1942, het junkie's label, kon zo de laagste vergoedingen uitbetalen en platen opnemen terwijl de AFM-musici sliepen...

Op 16 februari **1944** speelt Leo voor Apollo Records als altsaxofonist zijn eerste opnamen bij saxofonist Coleman Hawkins, die had wat musici uit de jazzclubs van de 52nd Street bijeengeroepen, Leo is dan achttien. Het is de eerste keer dat trompettist Dizzy Gillespie zijn eigen 'Woody 'n You' uit 1943 in de studio speelt, een compositie als ode aan Woody Herman. Deze sessie wordt in de geschriften dikwijls geciteerd als de 'first bop record session'. In die tijd werd veel opgetreden in duistere clubs geleid door gangsters, twisten om geld, drugs en vrouwen, elke muzikant had een pistool bij zich, met de overeenstemmende munitie, zelfs om een passerende rat uit te schakelen.

Leo Parker in 'Let me tell you 'bout it':
<https://www.youtube.com/watch?v=gKOrbB-6Hws>

Tijdens zijn verblijf van 1944 tot 1946 in het orkest van Billy Eckstine - The Band - schakelt Leo Parker over op de bariton, hij verving Rudy Rutherford. In **1945** wordt hij geciteerd als lid van het duivels kwartet, 'the unholy four', wellicht om extramuzikale bezigheden: Dexter Gordon (the vice president), Sonny Stitt, Gene Ammons (jug), Leo Parker (the Kid): hij probeerde op bariton bop te spelen in de stijl van altsaxofonist Charlie
[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Parker, hij kopieerde ook zijn verslavingsgewoonten.

Uit de jaren veertig herinnert saxofonist Sonny Stitt zich Leo Parker in Washington, DC jammend met saxofonist Buck Hill en trombonist Leo Williams. Saxofonist Jimmy Heath situeert Leo in 1944 in Minton's Playhouse, NYC met saxofonist Lockjaw Davis, Dizzy Gillespie, pianist Thelonious Monk en drummer Max Roach.

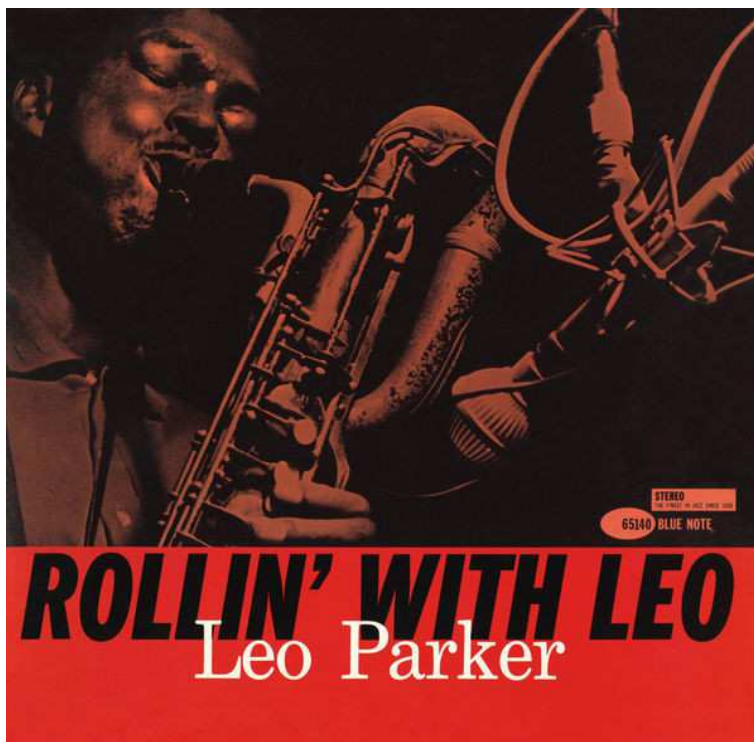
Op 8 juli **1945** was Dizzy Gillespie gestart met zijn bigband de Hepsations of 1945, achttien musici. Op 31 augustus 1945 begon een twee weken job in McKinley's in de Bronx, met wisselende bezetting Little Benny Harris, Miles Davis, Fat Girl Fats Navarro, Charlie Parker, Leo Parker.

In maart **1946** is Leo soms in een kleine bezetting met Dizzy Gillespie in de Spotlite Club aan de 52nd Street. Gillespie kwam terug van tournee in Los Angeles, Long Beach, Pasadena met Milt Jackson, Al Haig, Ray Brown, Stan Levey en Charlie Parker (Spotlite 123 heeft AFRS Jubilee opnamen uit Hollywood, 29 december 1945). Maar Charlie Parker bleef achter aan de West Coast, zo kwam Leo Parker in New York aan zijn job bij Dizzy. Op 7 mei 1946 luisteren we naar Leo's eerste opgenomen baritonsolo in 'My kinda love' met Tadd Dameron's orkest waarbij Sarah Vaughan, Bud Powell, Freddie Webster, Kenny Clarke (Musi-craft).

Parkers eerste baritonsolo op plaat:
<https://bit.ly/2YUWjnR>

In juli 1946 is hij een korte periode in Gillespie's bigband, met opnamen uit die Spotlite Club, juni-juli 1946, Cecil Payne verving Leo in Dizzy's bigband, pas vanaf 1949 neemt Payne platen op onder zijn eigen naam.

In maart-april **1947** was Leo Parker geboekt in Small's Paradise in Harlem voor een 'battle of the baritone sax' met Serge Chaloff, die was toen bij Georgie Auld. Ook Miles Davis en Hal Singer stonden op de affiche met de ritmesectie Jimmy Butts (bas) en Art Blakey (drums). Aangekondigd is de pianist Earnie Washington, 'the mad genius of the piano'. Was dat een pseudoniem voor Thelonious Monk of een tikfout voor Ernie Washington? De echte Ernie Washington stierf op 24 december 1979. Tussen 1947 en 1954 leidt Leo Parker groepen in en rond New York, met tus-
...vervolg in de rechterkolom

De plaat 'Rollin' With Leo', uitgebracht op Blue Note.

sendoor opnamen voor Gotham en Prestige (1950), United, Aladdin, Chess (in 1951 met tenorist Eddie Johnson) en King. Van 14 september **1951** in Chicago, op Mercury 8245, bestaat de obscure sessie van Leo Parker met vocalist Ray Snead: 'Will you miss me baby' en 'I'm in love with a married woman', met Gail Brockman, Eddie Chamblee, Eddie Ware, Ike Perkins, Johnny Pate, Al Williams. Misschien ook op Mercury 8240 en 8250, wie weet.

Leo komt in 1947 bij Illinois Jacquet, met hem worden vier nummers opgenomen op 7 januari 1947, Leo Parker soleert kort tijdens de 2'47" van 'Jivin' with Jack the bellboy', een stukje van Bill Doggett, een verwijzing naar een Detroitse diskjockey. De trompettist laat zich Slim Romero noemen, het is Fats Navarro (Aladdin 749).

Op 29 januari **1947** neemt Parker vier nummers op voor Savoy met Fats Navarro and his Thin Men, Leo soleert op 'Ice freezes red', een bekende compositie van Tadd Dameron en Fats Navarro.

Even tien jaar verder naar 13 juli **1958**: vijf tenoristen vertolken dat 'Ice freezes red' acht minuten lang tijdens het Festival van Cannes: Stan Getz, Guy Lafitte, Barney Wilen, Don Byas, Coleman Hawkins, met de hulp van Martial Solal, Arvell Shaw, J.C.Heard. Filmpje op YouTube: <https://bit.ly/3mTML4w>.

Met Sir Charles Thompson neemt Parker in zomer **1947** voor Apollo het nummer 'Mad lad' op, hiermee krijgt Leo grotere bekendheid, zijn kunst om bop en R&B te mengen. Leo had al de bijnaam 'lad', stilaan wordt hij 'Mad lad' genoemd, soms niet goed snik, een gekke jongen, hij was wild tekeer gegaan op dat 'Mad lad' bij Charles Thompson.

In september 1947 is Leo een week in het Gene Ammons Quintet in Chicago, met opnamen voor Aladdin, op 4 oktober neemt Leo met zijn All Stars in Detroit zijn eerste Savoy's op: de trompetsolo op 'El sino' is van Maggsi Evounce, of schuilnaam voor Howard McGhee.

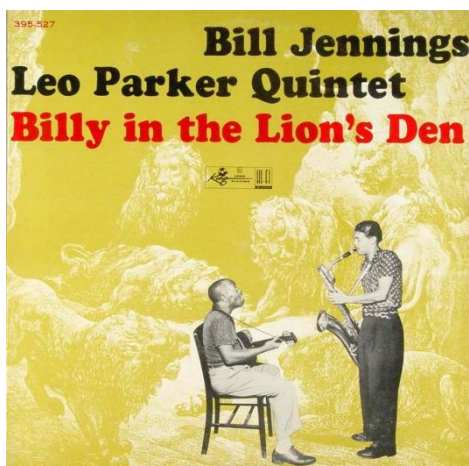
...vervolg op de volgende pagina links

Op 11 december 1947 neemt Dexter Gordon in kwintet met Leo Parker enkele nummers op voor Savoy. Hij soleert in elk van de drie nummers. Op 19 december soleert Leo bij Illinois Jacquet op de ballade 'Solitude'.

We schreven het al: in 1947 neemt Parker op met Illinois Jacquet voor Apollo, Aladdin en RCA-Victor. Hij is van 1946 tot in de jaren vijftig veel in de orkesten van Jacquet. Parker verdwijnt uit de Jacquet discografie 1948-1949. Maurice Simon, Cecil Payne, Edmund Gregory komen in zijn plaats, Leo Parker is terug in 1954.

In 1948 kwamen persoonlijke problemen boven bij Leo Parker. Nat Hentoff deed in 1957 een onderzoek bij 409 NYC jazzmusici: 16% gebruikte heroïne, 50% marihuana.

In 1953 adverteert Leo's boekingskantoor Universal Attractions in Down Beat, zeggende dat Parker beschikbaar is voor optredens, met Ira Pettiford, broer van Oscar, op bas en trompet.

In juli 1954 neemt Parker op met gitarist Bill Jennings in Cincinnati voor King. (In 1949 trad Bill op met Louis Jordan, hij speelt linkshandig op zijn Gretsch gitaar, hij werkte samen met Jack McDuff en ook met Trudy Pitts (Jazzflits 339). Jennings vervulde drie jaar militaire dienst in de Navy, in de buurt van Okinawa, het Japans eiland waar oorlog werd gevoerd tussen Japanners en Amerikanen, met zeer veel slachtoffers en zelfmoorden.)

Het Leo Parker Quartet met Al Haig, Oscar Pettiford, Max Roach is op 20 juli 1950 in de studio. Zoek niet verder naar muziek voor een huwelijksopeningsdans: een sublieme 'Mona Lisa' op baritonsax. Nat King Cole zong het op 11 maart 1950 populair.

...vervolg in de rechterkolom

Druggerelateerde problemen bleven Leo's leven beheersen. Zijn vriend pianist John Malachi wist dat Parker soms gehospitaliseerd werd wegens longproblemen, maar dat hij bleef optreden. Soms wordt Leo genoemd in een tournee met Ray Charles rond 1960, maar daarvan is geen bevestiging in het Ray Charles Museum.

Eind 1961 telefoneert Leo Parker vanuit Baltimore naar Ike Quebec, toen talentscout bij Blue Note. Baltimore had in 1946 The Sphinx, een club voor black members only. In 1964 werd daar de Left Bank Jazz Society opgericht, pionier om Count Basie, Dizzy Gillespie, Sonny Stitt, Stan Getz, Jimmy Heath in de stad te promoten. Het was in de Famous Ballroom van Baltimore waar op 7 mei 1967 saxofonist John Coltrane zijn laatste concert speelde, met Pharoah Sanders, Alice Coltrane, Donald Garrett, Rashid Ali, hij zou twee maanden later sterven op 17 juli 1967. Alfred Lion was akkoord voor enkele plaatopnamen. Parker komt naar New York voor een 'come back' met twee Blue Note's: in september 1961 met 'Let Me Tell You 'Bout It', waarop pianist Yusef Salim presteert à la Bobby Timmons en Ramsey Lewis in zijn compositie 'Low brown', en in oktober 1961 met 'Rollin' With Leo'. In februari 1962 nog een sessie met Illinois Jacquet. Een plaat met Dexter Gordon was gepland, maar die viel in het water: Leo krijgt een hartaanval in New York, zo heet dat als een jazzmuzikant sterft aan drugs. Leo wordt dood gevonden in de badkuip van zijn hotel, nog geen 36 jaar oud.

The New York Times Magazine van 25 juni 2019: heel wat Leo Parker opnamen zijn verloren gegaan op 1 juni 2008 door de Universal Fire in en rond de Universal Studio in Hollywood, minstens 750 artiesten zouden getroffen zijn, 120.000 tot 175.000 opnamen van Chess, Decca, MCA, Impulse! zijn verloren gegaan. De arbeider die asfalt moest bewerken is onzorgvuldig tewerk gegaan ...

Parkers album 'Legendary Bop, Rhythm & Blues Classic':
<https://www.youtube.com/watch?v=dZyPkKrHCq8>

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS

Frank Basile schreef de 'Leo Parker Complete Discography', bijgewerkt tot april 2020.

Leo Parker is vernoemd in:

'The Music and Life of Theodore Fats Navarro: Infatuation' (Theo Rehak),
 'The Aladdin/Imperial Labels: A Discography' (Michel Ruppli),
 'The Prestige Label: A Discography' (Ruppli),
 'The Chess Label: A Discography: A Discography (Ruppli)
 en bij Tom Lord: 'The Jazz Discography' en
 Walter Bruyninckx: '93 Years of Recorded Jazz & Blues, 1910-2010'. Onafgewerkt want hij stierf in 1981: Eric Raben: 'Jazz Records 1942-1980'.

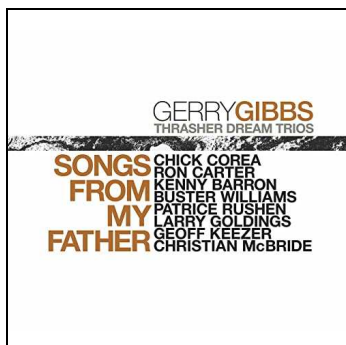
Je vindt Leo Parker in de personendiscografieën van wel twintig muzikanten: Al Haig, Art Blakey, Dexter Gordon, Dizzy Gillespie, Duke Jordan, Fats Navarro, Gene Ammons, Hank Jones, Illinois Jacquet, Kenny Dorham, Kenny Drew, Max Roach, Miles Davis, Milt Jackson, Ray Bryant, Russell Jacquet, Sir Charles Thompson, Teddy Edwards, Zoot Sims.

Een frisse 2cd is van gitarist Bill Jennings, 'Architect Of Soul Jazz', Fresh Sound 816, met daarop ook de elf tracks van 'The Last Sessions' van het Leo Parker-Bill Jennings Quintet uit juli 1954

Erik Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 11 oktober 2021

- 1 Gerry Gibbs**
Songs From My Father
(Whaling City Sound)
- 2 Kenny Garrett**
Sounds From The Ancestors
(Mack Avenue)
- 3 Matthew Whitaker**
Connections
(Resilience)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD

Saxofonist Jasper Blom op 9 oktober bij het eerste concert van dit jaar bij Hot House in Leiden. Frans van de Hoeven (foto bovenaan)baste. (Foto's: Marcel Schikhof)

Op 1 oktober trad gitarist Maxime Blésin in Alleu (Luik) op. Met Victor Foulon op bas en Maayan Smith op saxofoon. (Foto: Jean Schoubs)